

Slavko Štimac u »Neprijatelju« Dejana Zečevića

Jelena Perčin i Sara Stanić u lezbijskoj priči iz filma »7sex7« Irene Škorić

Obiteljsko okupljanje i priče o seksu

Festival igranoga filma u Puli: Prikazani filmovi »Kotlovina« Tomislava Radića, »7sex7« Irene Škorić, »Soba 304« Brigitte Staermose i »Neprijatelj« Dejana Zečevića

Božidar TRKULJA
bozidar.trkulja@vjesnik.hr

PULA - Do kraja Festivala igranoga filma u Puli u glavnom, odnosno nacionalnom programu ostala su za pogledati još tri filma - »Korak po korak« Biljane Čakić Veselić, »Mrak« Dana Okija i »Josef« Stanislava Tomića, no već sada je jasno kako je ovo 58. izdanje otvorilo, kada je riječ o publici, jedno novo poglavlje u hrvatskoj kinematografiji. Kao i svaka pa tako i naša kinematografija mora imati raznovrsne filmove, neke koji će se natjecati na svjetskim festivalima, ali isto tako i filmove koji će zadovoljiti publiku. Najsretnija okolnost je kada redatelj uspije hodati po tankoj granici i pronaći načina da spoji jedno i drugo.

Ove godine, kako se zasad čini, prevagnula su ostvarenja za publiku i to je vrlo dobro. U srijedu je tako prikazana »Kotlovina« Tomislava Radića, koji također diše kao film za publiku. Problem može iskrnuti zbog duljine od dva sata, za koje nema opravdanja, odnosno škare su u montaži trebale raditi više i na taj način bi cjelina bila pitkija. S jedne strane tu su duhovite epizodice i dijalozni, ali s druge strane i mnogo nepotrebnog zapričavanja i ponavljanja, te ono što bi moglo zasmetati - prizori u kojima svi likovi u nekoliko navrata viču ili žamore, što u nekim trenutcima može postati iritantno.

Kada se neka velika prosječna obitelj okupi na nekom slavju ili iz bilo kojeg drugog povoda kao što se to dogodi i u »Kotlovini«, tada su takve situacije neizbježne, pa se Radić za tim i poveo. Ipak, gledati ljude koji

Melita Jurišić u »Kotlovini« Tomislava Radića

Otvorena vrata pakla

Što se manjinskih koprodukcije tiče, zasad su prikazana dva ostvarenja: dansko-hrvatska koprodukcija »Soba 304« Brigitte Staermose i »Neprijatelj« Dejana Zečevića, suradnja između Srbije, BiH, Hrvatske i Mađarske. Za razliku od »Sobe 304« koja je snimana u Zagrebu dijelom i s hrvatskim glumcima i u kojoj se gledatelj pokušava poistovjetiti s nekim od brojnih likova u jednom kopenhaskom hotelu, u »Neprijatelju« gdje je Hrvatska sudjelovala najvećim dijelom u postprodukciji nalazimo na napetost kakva se rijetko viđa. Zečević je snimio genijalan film s uzbudljivom pričom kakva se na našim prostorima rijetko viđa. Odlično odglumljeni likovi pa tako i sjajni glumci, zgusnuto i pomalo klaustrofobično ozračje, jedan zazidan u tvornicu i neizvjesnost do samoga kraja čine »Neprijatelja« uzbudljivim filmskim iskustvom.

Iako je rat sam po sebi dovoljan da cijeli film dobije auru mučnoga straha, elementi horora i nadrealnoga dali su mu još jednu dimenziju jeze. Vrata pakla se otvaraju, a svijest pred njima zatvara oči dok za sve ne postane prekasno. Zečević je tako potpisao jedan od najsnažnijih filmova snimljenih na prostorima bivše države u posljednjih desetak godina.

urlaju u glas jedni na druge nije neki užitak.

Redatelj, a ujedno i scenarist okupio je zanimljivu i šaroliku glumačku ekipu, od kojih su neki sjajni, dok drugi imaju i dobrih i loših trenutaka.

Nakon »Čaće« Dalibora Matanića i u Radićevu filmu mladi glumac Igor Kovač pokazao je kako se uloga može odigrati s lakoćom i prirodnošću. Osim njega svakako treba istaknuti Borisa Buzančića, koji je sjajan u ulozi dede, koji je ujedno i najzabavniji lik u filmu, koji je Radić posvetio prošle godine preminulom Vedranu Samanoviću.

Na koncu »Kotlovina« u temelju ima jednostavnu, ali efektanu priču, a i dijalozni su ponekad vrlo dobri i u cijelosti je riječ o jednom zaokruženom ostvarenju koje bi publika, a jednim dijelom i kritika mogle lako simpatizirati.

Sljedeći film prikazan u srijedu je »7sex7« Irene Škorić, debitantice koja je snimila sedam priča kojima je poveznica seks, žudnja i strast. Ipak, teško ga je sagledati u cjelini, jer neke su epizode sjajne, dok su neke bitno slabije. Tako se, primjerice, u drugoj priči smještenoj u fotografski studio teško pronalazi ikakav smisao osim toga da traje, a prva, koja se odvija na krovu zgrade između video fanatika i njegove sirove cure je teško probavljiva. Ipak treća, peta i šesta epizoda vrlo su dobro napisane, svježije su, vješto odglumljene i režirane.

Sedma priča je svojevrsna zafrkancija između Roberta Ugrine i Jelene Jokić i kao takva ostvaruje svoj cilj, a kao i nešto lošija četvrta priča iz prodavaonice rabljenih ploča nema nikakvu namjeru biti ozbiljna, ali je ipak duhovitija i bolje izvedena.